

съ запалени благоухания и многоцвѣтна роса, съ стъркове бѣли цвѣта въ ржце, други съ изящни флейти, литаври и тръби на устни, слѣзли отъ небето и се приближили къмъ входа на пещерата.

Иосифъ се обърналъ къмъ светата Майка:

— Марио, защо се замисли?

— Слушамъ.

— Какво?

— Пѣсенъта на ангелитѣ. Ти не чувашъ ли?

— Не.

— Не ги ли виждашъ?

— Гдѣ сж тѣ?

— Ето ги, около насъ.

Иосифъ билъ посветенъ насъне за раждането на Исуса. Билъ добъръ и благочестивъ човѣкъ, но нѣмалъ даръ да вижда присѣтствието на ангелитѣ, и не чувалъ пѣсенъта имъ.

Света Мария, облѣчена въ ясно-синя хламида и забулена съ бѣло покривало на глава, стояла до Исуса и слушала чудната пѣсенъ, която се носѣла надъ тѣхъ съ неземното си очарование, съчетана отъ хармония и свѣтлина.

Ангелитѣ пѣели за раждането на Сина Божий, за бждеция Неговъ животъ, за чудесата, които ще извърши.

Всичко около пещерата се смѣлчало и слушало. Спрѣлъ се ближниятъ потокъ, който се спущалъ отъ планината. Притихнала клонестата гора. Смѣлчали се птичкитѣ, които преди това огласяли въздуха. Спрѣлъ се топлиятъ и свѣтълъ день на витлеемската земя. Само трепетликата, израсла до входа на пещерата, не се спирала. Нѣмало вѣтъръ, но листата ѝ непрекъснато трептѣли и шумѣли, като заглушавали думитѣ на ангелитѣ. Светата Майка напраздно искала да чуе всичко, което тѣ пѣятъ за нейния Синъ. Когато започнали да разказватъ за бждещитѣ Му страдания и за страшната